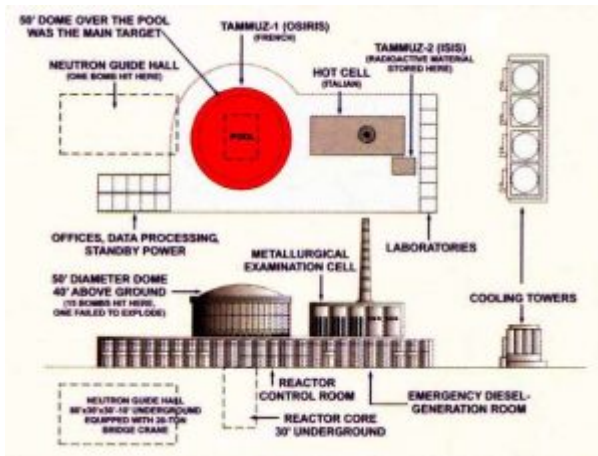

Operațiunea „Opera”

Anul acesta s-au împlinit 40 de ani de la atacul israelian asupra reactorului nuclear irakian Osirak. În 7 iunie 1981, în ajunul sărbătorii de Șavuot, reactorul, aflat la 17 km spre sud-est de Bagdad, a fost bombardat și ras de pe fața pământului. Cele opt avioane F-16, însoțite de șase avioane F-15 pentru acoperire aeriană, au ajuns la țintă survolând Arabia Saudită și Irakul. Bombardamentul a durat trei ore, începând de la 17.30. Pe atunci Israelul încă nu avea posibilități de realimentare aeriană și pentru ca avioanele să parcurgă 2.200 de km (dus și întors) și să bombardeze ținta, era nevoie de o strategie specială. Fiecare avion ducea rezervoare suplimentare de combustibil, pe care le-a aruncat înainte de a trece granița în Irak.

Bombardarea unui reactor nuclear nu seamănă cu bombardarea oricărui alt obiectiv. Bombele trebuie aruncate de la o înălțime foarte mică, iar avionul trebuie să atace în picaj, într-un unghi de 35 de grade. Numai așa bombele pot penetra cupola de beton. Fiecare avion a lansat o bombă de o tonă și peste cinci secunde încă una. Acțiunea s-a derulat exact după plan: din cele 16 bombe, numai două au ratat.

După trei ore reactorul încetase să existe. Victimele s-au limitat la zece soldați și un consilier francez. Nu s-a produs nicio contaminare radioactivă, pentru că reactorul încă nu intrase în funcțiune. Drumul de întoarcere a fost făcut la înălțime mare și cu viteză mare, pentru a economisi combustibil. Avioanele s-au întors odată cu începerea sărbătorii de Șavuot. Înainte de aterizare, avioanele au survolat câteva orașe din Israel, pentru a sărbători succesul operațiunii. Printre piloți se număra și colonelul Ilan Ramon, cel care avea să devină primul astronaut israelian, victimă a accidentului navei spațiale Columbia.

Întreaga lume a fost șocată. Avioanele au decolat de la baza aeriană Ețion din sudul Israelului, lângă Eilat. Regele Iordaniei, Hussein, care tocmai se afla la Akaba, la circa 5 km distanță de baza aeriană israeliană, a văzut pe fereastră avioanele decolând și îndreptându-se spre granița cu Arabia Saudită și a înțeles că se petrece ceva, dar până s-a lămurit, acțiunea se terminase. Reacțiile internaționale au fost dure. Aproape toate guvernele lumii au condamnat operațiunea, în frunte cu guvernul SUA, care a declarat că acest act distruge șansele de pace în Orientul Mijlociu. (Probabil erau furioși că operațiunea nu fusese coordonată cu ei.) Două săptămâni mai târziu, Consiliul de Securitate al ONU a condamnat Israelul. După decizia președintelui Reagan, SUA a votat în favoarea rezoluției și a anunțat încetarea aprovizionării Israelului cu avioane F-16, dar după o lună, după alegerile din Israel din 1981, aprovizionarea fost reluată. Forțele Aeriene americane nu înțelegeau cum au reușit israelienii să parcurgă distanța enormă fără realimentare aeriană, lor li se părea imposibil!

După numai 18 de ani, în 2003, americanii au „uitat” că condamnaseră Israelul și au invadat ei înșiși Irakul, pe temeiul unor zvonuri despre existența unor arme chimice, biologice, sau chiar nucleare. Zvonurile au pornit în 1988, când Saddam Hussein a bombardat orașul kurd Halabja cu gaze toxice, făcând peste 5000 de victime. Orice agenție de informații știa că Irakul nu mai are astfel de armament. În schimb intervenția americană a dus la distrugerea sistemului etnic de conducere a țării, la apariția organizației barbare ISIS, dar mai ales la creșterea influenței Iranului, făcând ca de facto Irakul să fie condus „prin telecomandă” de la Teheran – pe când Israelul a

lichidat pentru totdeauna visul Irakului la arme nucleare, și asta fără să facă nicio victimă civilă irakiană. A trecut multă vreme până când americanii și-au dat seama că atacul israelian a fost de fapt în folosul lor. În 1991, după ce au invadat pentru prima oară o parte din Irak, Ministrul Apărării de atunci, Dick Cheney, a mulțumit Israelului pentru acțiunea făcută cu zece ani înainte.

Saddam Hussein a executat întâi pe comandantul unității antiaeriane care trebuia să asigure spațiul aerian al reactorului, apoi a venit rândul subalternilor.

Puțină istorie nucleară irakiană

Visul nuclear al Irakului a început în 1959. În martie al acelui an, Ministrul Apărării al URSS, Andrei Greciko, a venit la Bagdad și a semnat un acord nuclear între cele două țări. Sovieticii se angajau printre altele să construiască două reactoare nucleare și să le aprovizioneze cu uraniu îmbogățit. Reactoarele erau mici și nu puteau fi folosite în scopuri militare. În anii 60 irakienii au abandonat programul. În anii 70 francezii s-au oferit să construiască în Irak două reactoare care să producă plutoniu, Tammuz-1 și Tammuz-2, și să le aprovizioneze cu uraniu îmbogățit.

În 1979, când Saddam Hussein a venit la putere, el visa ca Irakul să devină liderul lumii arabe și în acest scop dorea să se alăture „clubului” puterilor nucleare. Tammuz 2, numit de francezi Osirak, urma să devină un reactor capabil de a produce bombe atomice.

Conducerea israeliană a recunoscut din timp primejdia. Pregătirile pentru bombardamentul extrem de complicat au început încă din 1979. În 30 septembrie 1980, în timpul războiului dintre Irak și Iran, două avioane F-4 iraniene au bombardat reactorul, cauzând însă numai daune minore, care au fost reparate cu ușurință. După acest atac, irakienii au întărit apărarea antiaeriană a reactorului cu rachete rusești SA-6. Poate de aceea la început irakienii credeau că sunt atacați de Iran, mai ales că avioanele israeliene făcuseră un ocol și atacaseră dinspre răsărit.

Ce urmează?

La peste 25 de ani după distrugerea reactorului irakian, în noaptea de 6 septembrie 2007, un reactor nuclear din Siria a fost bombardat și distrus de aviația israeliană. Operațiunea a fost secretă. Abia după șase luni autoritățile americane au anunțat că ținta bombardamentelor din Siria a fost un reactor nuclear construit în colaborare cu Coreea de Nord, care să producă plutoniu pentru bombe atomice. Știrea a apărut în presa americană și în cea germană. Guvernul israelian și-a asumat răspunderea abia în 2018, la zece ani după ce reactorul a fost distrus fără ca sirienii să prindă măcar de veste. Israelul a adăugat că reactorul fusese construit pentru susținerea programului nuclear iranian.

Bombardamentul a fost efectuat de patru avioane F-15I, cele mai mari bombardiere din aviația israeliană, însoțite de patru avioane de vânătoare F-16I. Au fost distruse întâi posturile de apărare antiaeriană, apoi a fost scoasă din funcțiune rețeaua de comunicații siriană. S-au folosit în jur de 18 tone de bombe, ghidate prin GPS. La întoarcere, avioanele au trecut prin spațiul aerian al Turciei. Radarele turcești au detectat momentul în care unul din avioane a aruncat un rezervor suplimentar de combustibil deasupra teritoriului Turciei. A doua zi la BBC președintele Siriei, Bashar Al-Assad, a anunțat că atacul a fost îndreptat împotriva unei cazărmi pustii. Să nu uităm: când arabii mint, înseamnă că pagubele au fost mari.

Israelul a reușit să nimicească visul nuclear atât al Irakului, cât și al Siriei. Păcat că o astfel de operațiune preventivă nu a avut loc și în Iran. Nu numai Israelul, ci întreaga lume ar fi fost ferită de o primejdie iminentă. Probabil în mai puțin de un an, dacă nu se vor mai produce „defecțiuni misterioase” în diferite instituții în Iran, aceștia vor dispune de arme nucleare.

Să nu-și închipuie cineva că Iranul amenință cu exterminarea doar Israelul și pe evrei. Așa credea lumea și când naziștii au început măcelul. Dar ei au spus clar: după evrei vor veni la rând țiganii, după ei slavii etc.; acest lucru s-a dovedit când ei au invadat URSS. Și Iranul o spune răspicat, bazându-se pe temeliile credinței șiiite, care ar merita să fie cunoscută mai bine. [Credința șiiită, pe care ei o practică, le poruncește să distrugă lumea „eretică”,](#)

adică tot ce nu este știut, chiar cu prețul vieții. Ar fi bine ca lumea să reflecte asupra acestei credințe și să nu lase Israelul să se confrunte singur cu această primejdie capitală.

A apărut în revista „Baabel”, iulie 2021